

UZASADNIENIE

Powód M. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S. A. z siedzibą w W. kwoty 5.100 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 października 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, o ile nie zostanie złożony spis kosztów.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 14 września 2015 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki T. (...) o nr rej (...) stanowiący współwłasność ustawową małżeńską powoda i jego żony E. K.. Sprawca szkody posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Powód dodał, że zmuszony był do wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie od dnia 14 września 2015 r. do dnia 14 października 2015 r. (łącznie 31 dni). Czynsz najmu wynosił 159,90 zł brutto za jeden dzień. Powód zmuszony był również do parkowania uszkodzonego pojazdu przez okres 45 dni (od 14 września 2015 r. do 28 października 2015 r.). Koszt parkowania wynosił 18,45 zł brutto za jeden dzień. Powód zlecił przygotowanie pojazdu do oględzin. W trakcie kolizji uszkodzeniu uległy również okulary powoda. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za skutki kolizji i wypłacił powodowi odszkodowanie w łącznej kwocie 15.692,52 zł, na którą składają się:

- kwota 12.703,62 zł za uszkodzenie pojazdu,
- kwota 295,20 zł za parkowanie uszkodzonego pojazdu przez 16 dni,
- kwota 2.558,40 zł za najem pojazdu zastępczego przez 16 dni,
- kwota 135,30 zł za przygotowanie pojazdu do oględzin.

Powód podkreślił, że pozwany zakwestionował jedynie okres najmu i parkowania, nie zaś dzienną stawkę czynszu najmu i dzienną stawkę opłaty za parkowanie. Powód nie zgodził się z wysokością przyznanego odszkodowania, z wyjątkiem odszkodowania za przygotowanie pojazdu do oględzin. W celu zweryfikowania stanowiska pozwanego powód sporządził kalkulację naprawy, z której wynika, że koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu jak sprzed szkody wynosi 15.975,78 zł. Zdaniem powoda pozwany w kosztorysie naprawy bezzasadnie przyjął do wyliczenia ceny części porównywalnej jakości oraz zastosował urealnienie tych części zamiennych pomniejszając ich wartość o 10%. Ponadto przyjęte przez pozwanego stawki za roboczogodzinę w kwocie 80 zł netto znacząco odbiegają od realiów lokalnego rynku warsztatów mechanicznych zajmujących się naprawą pojazdów.

Powód wyjaśnił, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się:

- kwota 1.731,45 zł tytułem częściowego uzupełnienia odszkodowania za uszkodzenie pojazdu,
- kwota 2.938,50 zł tytułem uzupełnienia odszkodowania za najem pojazdu zastępczego,
- kwota 535,05 zł tytułem uzupełnienia odszkodowania za parkowanie pojazdu zastępczego,
- kwota 435 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie okularów.

(k. 3-5)

Pismem procesowym z dnia 8 czerwca 2017 r. pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo o kwotę 1.540 zł tytułem kosztów przywrócenia samochodu powoda do stanu jak sprzed szkody domagając się zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda łącznie kwoty 6.640 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 października 2015 r. do dnia zapłaty.

(k. 160)

Pozwany Towarzystwo (...) S. A.

z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu przyznał, że do kolizji, w której uszkodzeniu uległ samochód powoda, doszło z winy kierowcy, którego pozwany ubezpieczył w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego. Po zgłoszeniu szkody pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne, wskutek którego wypłacił powodowi łącznie kwotę 15.692,52 zł.

Pozwany wskazał, że wypłacona na rzecz powoda kwota 12.703,62 zł tytułem odszkodowania w pełni zrekompensowała uszczerbek powstały w mieniu powoda, a żądanie dopłaty kwoty 1.731,45 zł jest niezasadne. Pozwany zakwestionował koszt naprawy pojazdu powoda ustalony przez niego na kwotę 15.975,78 zł, podnosząc, że nie jest to koszt rzeczywisty w zakresie przyjętych stawek za prace mechaniczno-blaharskie, a także w zakresie przyjętych cen części zamiennych.

Pozwany podtrzymał również swoje stanowisko w części dotyczącej wypłaconego odszkodowania w kwocie 2.558,40 zł z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz odszkodowania za parkowanie uszkodzonego pojazdu. Pozwany zakwestionował okres korzystania przez powoda z pojazdu zastępczego tj. 31 dni, podkreślając że nie powinien on przekroczyć 16 dni - od dnia 14 września 2015 r. (dnia powstania szkody) do dnia 30 września 2015 r. (dnia przesłania oceny technicznej zakładu ubezpieczeń). Zdaniem pozwanego, z chwilą otrzymania oceny technicznej, powód mógł przystąpić do naprawy przedmiotowego pojazdu. Pozwany zwrócił również uwagę, że powód nie przedłożył umowy najmu pojazdu zastępczego, ani protokołu zdawczo-odbiorczego, z których wynikałyby warunki umowy, a także zasadność najmu pojazdu we wskazanym przez powoda okresie. W ocenie pozwanego brak tych dokumentów wyklucza ustalenie czy pojazd faktycznie był potrzebny powodowi, a jeśli tak, to w jakim zakresie. Konsekwencją wskazanego powyżej rozliczenia kosztów najmu pojazdu zastępczego było również uznanie przez stronę pozwaną za uzasadnione kosztów parkowania wyłącznie za okres od dnia 14 września 2015 r. do dnia 30 września 2015 r.

Odnośnie odszkodowania za uszkodzone okulary powoda, pozwany wskazał, że roszczenie to kwestionuje zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, bowiem powód w żaden sposób nie wykazał, aby zachodził związek przyczynowo – skutkowy pomiędzy kolizją z dnia 14 września 2015 r. a uszkodzeniem okularów. Zdaniem pozwanego powód nie udowodnił również wysokości tego roszczenia, powołując się jedynie na dokument prywatny w postaci wyceny wykonanej przez (...) s.c.

(k. 65-70)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 września 2015 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący współwłasność ustawową małżeńską powoda i jego żony E. K.. Sprawca zdarzenia posiadał wykupione u pozwanego ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, aktualne na dzień zdarzenia. Samochód powoda po kolizji został odholowany pojazdem pomocy drogowej do serwisu samochodowego.

(bezsporne: akta szkody 100- (...) k. 80, oświadczenie o zdarzeniu drogowym k. 8, zeznania powoda k. 87v-88v)

Na skutek kolizji z dnia 14 września 2015 r. uszkodzeniu w pojeździe powoda w stopniu kwalifikującym je do wymiany uległy: zderzak przedni, uchwyt prawy zderzaka przedniego, zamocowanie prawe zderzaka przedniego, listwa prawa zderzaka przedniego, reflektor prawy, błotnik przedni prawy, nadkole przednie prawe, zbiornik spryskiwaczy, kratownica zawieszenia przedniego, wahacz przedni prawy, amortyzator przedni prawy, tarcza koła przedniego

prawego, kołpak koła przedniego prawego, opona koła przedniego prawego oraz elementy jednorazowego montażu tj. znaczki na błotnikach przednich lewym i prawym. Uszkodzeniu w stopniu kwalifikującym się do naprawy uległy: wnęka koła przedniego prawego, wzmocnienie czołowe, pokrywa komory silnika, błotnik przedni lewy, słona lusterka zewnętrzne prawego, drzwi przednie prawe, drzwi tylne prawe, rama otworu komory silnika, pomiary geometrii zawieszenia.

(dowód: dokumenty z akt szkody k. 80, opinia biegłego J. B. k. 119-141)

W związku z uszkodzeniem pojazdu powód zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego na okres od dnia 14 września 2015 r. do dnia 14 października 2015 r., łącznie na 31 dni. Za wynajęcie pojazdu zastępczego zapłacił 4.956,90 zł. Poza uszkodzonym pojazdem powód posiadał zarejestrowany na siebie samochód marki T., z którego korzystał syn powoda dojeżdżający do pracy w O. i w weekendy na uczelnię w S.. Powód miał również C. (...), którego używała żona powoda do dojazdów do pracy do O.. Z uwagi na zmianowy charakter pracy małżonki w przychodni oraz inne godziny pracy powoda i częste wyjazdy w delegację, powód nie mógł dojeżdżać do O. razem ze swoją żoną. Powód mieszka poza O. – w miejscowości W., a pracuje w O..

W okresie od dnia kolizji tj. 14 września 2015 r. do dnia 28 października 2015 r. tj. dnia sprzedaży pojazdu, uszkodzony samochód powoda stał na parkingu przy warsztacie. Koszt parkowania pojazdu za ten okres wyniósł 830,25 zł. Powód poniósł również koszt przygotowania pojazdu do oględzin w kwocie 135,30 zł.

(dowód: faktura VAT k. 9, zeznania powoda k. 87v-89)

W wyniku kolizji z dnia 14 września 2015 r. uszkodzeniu uległy okulary powoda.

(dowód: zeznania powoda k. 87v-89)

Powód sprzedał uszkodzony pojazd nie dokonując jego naprawy w dniu 28 października 2015 r. za kwotę 8.000 zł.

(dowód: umowa sprzedaży k. 84)

Powód zgłosił szkodę pozwanemu, który po jej zarejestrowaniu pod numerem 100- (...) przeprowadził postępowanie likwidacyjne. Decyzją

z dnia 5 listopada 2015 r. pozwany przyznał powodowi odszkodowanie za szkodę powstałą w jego pojeździe w dniu 14 września 2015 r. w wysokości 12.703,62 zł - tytułem kosztów naprawy pojazdu.

Pismem z dnia 20 listopada 2015 r. powód odwołał się od decyzji ubezpieczyciela wnosząc ponadto o zwrot poniesionych kosztów najmu pojazdu zastępczego, kosztów parkowania i przygotowania pojazdu do oględzin -w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania.

Decyzją z dnia 17 grudnia 2015 r. pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 2.558,40 zł za najem pojazdu zastępczego przez okres 16 dni, kwotę 135 zł tytułem zwrotu kosztów przygotowania pojazdu do oględzin oraz kwotę 295,20 zł tytułem zwrotu kosztów parkowania pojazdu przez 16 dni tj. od dnia 14 września 2015 r. do dnia 30 września 2015 r. – łącznie kwotę 2.989,90 zł.

(dowód: oświadczenie o zdarzeniu drogowym k. 8, decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 5 listopada 2015r. k. 10, kalkulacja odszkodowania k. 11, decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 17 grudnia 2015 r. k. 12-13, kalkulacja odszkodowania k. 14, ocena techniczna oraz kalkulacja naprawy (...) S. A. z siedzibą w W. k. 25-37, potwierdzenie przelewu k. 50, dokumenty z akt szkody k. 80)

Uznając wypłacone odszkodowanie za zaniżone powód zwrócił się do rzeczoznawcy celem wykonania prywatnej ekspertyzy w zakresie uszkodzeń pojazdu i kosztów jego naprawy.

(dowód: kalkulacja naprawy k. 15-21)

Wartość rynkowa pojazdu powoda przed szkodą z dnia 14 września 2015 r. wynosiła 16.500 zł. Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym wynosiła 6.600 zł. Koszt naprawy pojazdu powoda z uwzględnieniem ewentualnych dostępnych części pochodzenia alternatywnego o jakości odpowiadającej częściom i materiałom serwisowym, przy stawce 115 zł za roboczogodzinę wyniósłby 17.170,17 zł z VAT.

(dowód: opinia biegłego sądowego k. 119-141, opinia uzupełniająca k. 108-111)

Pismem z dnia 18 lutego 2016 r., stanowiącym przedsądowe wezwanie do zapłaty, powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 6.640,71 zł, w tym kwot:

- 3.272,16 zł tytułem uzupełnienia odszkodowania za uszkodzenie pojazdu,
- 2.938,50 zł tytułem uzupełnienia odszkodowania za najem pojazdu zastępczego,
- 535,05 zł tytułem uzupełnienia odszkodowania za parkowanie pojazdu zastępczego,
- 435 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie okularów.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania k. 52-54)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, w tym w aktach szkody, których autentyczność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu oraz na zeznaniach powoda, gdyż były one spójne, logiczne, korespondowały z materiałem dowodowym w postaci dokumentów, a w bezpośrednim kontakcie brzmiały przekonująco

Ponadto, przy ustalaniu wysokości kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu powoda powstałych wskutek wypadku z dnia 14 września 2015 r., Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego mgr inż. J. B. (2). Biegły sporządził opinię zgodnie z określoną tezą dowodową, posługując się powszechnie uznaną metodą i programem kosztorysowym. Na skutek zarzutów do opinii zgłoszonych przez pełnomocnika powoda biegły w pisemnej opinii uzupełniającej w całości podtrzymał stanowisko wyrażone w opinii zasadniczej.

Opinia biegłego, zarówno zasadnicza, jak i opinia uzupełniająca, była jasna, logiczna i spójna oraz udzielała odpowiedzi na zasadnicze kwestie wymagające wiadomości specjalnych. Opinia nie została skutecznie zakwestionowana przez strony zarzutem, który mógłby wywołać uzasadnione wątpliwości co do wiedzy i bezstronności biegłego. W związku z powyższym Sąd w całości podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego.

Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego (k. 166v). W ocenie Sądu wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy zostały w sposób dostateczny wyjaśnione w toku przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego, tj. w opinii biegłego sądowego J. B. (2), zarówno zasadniczej, jak i uzupełniającej. Jak wskazano powyżej, Sąd przyjął, że biegły w sposób prawidłowy dokonał rozliczenia szkody

w pojeździe powoda, w związku z czym przyjął ustalenia dokonane przez biegłego za własne. Biegły w wyczerpujący sposób odniósł się do zastrzeżeń zgłoszonych do jego opinii przez powoda, wyjaśniając zastosowanie przez niego wytycznych dla rzeczoznawców aktualnych na datę wystąpienia szkody oraz zastosowanie bądź też niezastosowanie określonych korekt w dokonanej wycenie. Opinię biegłego należy uznać za jasną i pełną. Sam fakt, że strona nie zgadza się z opinią biegłego, nie stanowi wystarczającej przesłanki do dopuszczania dowodu z opinii innego biegłego.

Sąd oddalił również wniosek pozwanego zawarty w punkcie 4 odpowiedzi na pozew w zakresie dotyczącym dopuszczenia dowodu z opinii biegłego na okoliczności – czy po kolizji z 14 września 2015 r. pojazd został naprawiony, a jeśli tak przy użyciu jakich części - uznając, że okoliczności te nie mają znaczenia w rozpoznawanej sprawie. Co więcej z zeznań powoda i pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie wynika jednoznacznie, że samochód powoda po kolizji z dnia 14 września 2015 r. nie został naprawiony, a w związku z tym dopuszczanie dowodu z opinii biegłego na tą okoliczność było całkowicie bezcelowe.

Podstawę prawną roszczenia pozwu stanowią art. 822 §1 i 2 kc oraz art. 34 ust.1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. , poz. 392, j.t.). Zgodnie z powołanymi powyżej przepisami, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę.

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawał fakt, że samochód stanowiący współwłasność powoda oraz jego żony uległ uszkodzeniu w wyniku zdarzenia, do którego doszło w dniu 14 września 2015 r. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Pozwany nie negował co do zasady swojej odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Istota sporu sprowadzała się natomiast do ustalenia wysokości szkody poniesionej przez powoda i w konsekwencji do określenia wysokości należnego mu odszkodowania.

Rozstrzygając sporne zagadnienie wysokości odszkodowania, należało w pierwszej kolejności określić pojęcie „szkody” na gruncie obowiązkowych ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, co wymagało z kolei odwołania się do znaczenia pojęcia szkody obowiązującego w kodeksie cywilnym. Zgodnie bowiem z art. 36 ust.1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, odszkodowanie w obowiązkowym ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody.

Z zasady pełnego odszkodowania wyrażonej w treści art. 361 § 2 kc wynika, że w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie natomiast z treścią art. 363 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Powszechnie obowiązujące prawo nie definiuje pojęcia szkody całkowitej. Termin ten wywodzi się z praktyki ubezpieczeniowej powstałej w toku likwidacji szkód zarówno z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jak i ubezpieczenia autocasco. Należy zwrócić uwagę na podstawowy podział szkody na całkowitą i częściową. Szkoda częściowa ma miejsce wówczas, gdy uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, a koszt naprawy nie przekracza wartości pojazdu w dniu ustalenia przez zakład ubezpieczeń tego odszkodowania. Natomiast szkoda całkowita występuje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody.

Podstawą prawną kompensacji szkody całkowitej jest przepis art. 363 § 1 kc. Przepis ten stanowi, że zasadniczo naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Wyjątkiem od tej reguły jest sytuacja, w której

przywrócenie do stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty - wówczas roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Biorąc pod uwagę powyższe, szkoda całkowita powstaje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy albo, gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody. W sytuacji, gdy zaistniały przesłanki do orzeczenia w pojeździe szkody całkowitej wówczas odszkodowanie wypłacane w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ustalane jest metodą dyferencyjną. Metoda ta polega na ustaleniu wysokości odszkodowania poprzez pomniejszenie wartości pojazdu w stanie przed uszkodzeniem - o wartość pozostałości (wrak pojazdu).

Jednoznaczne stanowisko w przedmiocie interpretacji pojęcia szkody całkowitej zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 stycznia 2006 r. (sygn. akt III CZP 76/05) wydanym na wniosek Rzecznika Ubezpieczonych z dnia 6 lipca 2005 r. W przedmiotowym wniosku zawarto następujące pytanie: Czy na podstawie przepisu art. 363§1 kc za nadmierne trudności lub koszty przywrócenia stanu poprzedniego można uznać koszt naprawy uszkodzonego pojazdu, który nie jest równy lub nie przekracza 100% jego wartości sprzed szkody. W uzasadnieniu do postanowienia z dnia 12 stycznia 2006 r. (sygn. akt III CZP 76/05) Sąd Najwyższy wskazał, że

„w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 kc, a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne

w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 kc). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 kc) i przede wszystkim na tym tle zachodzi potrzeba oceny, czy koszt restytucji jest dla zobowiązanego nadmierny (art. 363 § 1 zdanie drugie kc). Przyjmuje się, że nieopłacalność naprawy, będąca przesłanką wystąpienia tzw. szkody całkowitej, ma miejsce wówczas, gdy jej koszt przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku. Stan majątku poszkodowanego, niezakłócony zdarzeniem ubezpieczeniowym, wyznacza bowiem rozmiar należnego odszkodowania”.

Przy określeniu metody ustalenia należnego powodowi odszkodowania istotne znaczenie w sprawie miała opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego – J. B. (2), który w oparciu o dokumentację znajdującą się w aktach sprawy i w aktach szkodowych ustalił zarówno zakres uszkodzeń przedmiotowego pojazdu, jak również koszt jego naprawy. Zgodnie z kalkulacją biegłego, koszt naprawy pojazdu powoda wyniósłby 17.170,17 zł brutto z uwzględnieniem ewentualnych dostępnych części pochodzenia alternatywnego o jakości odpowiadającej częściom i materiałom serwisowym, przy stawce 115 zł za roboczogodzinę z okresu powstania szkody.

Biegły ustalił także, że wartość rynkowa pojazdu powoda przed szkodą wynosiła 16.500 zł. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że w realiach niniejszej sprawy kompensacja szkody powstałej w pojeździe powoda winna nastąpić jako szkoda całkowita, tj. jako różnica pomiędzy wartością rynkową pojazdu w dniu wypadku, a wartością pozostałości (16.500 zł – 6.600 zł = 9.900 zł). Ustalenia biegłego prowadzą do wniosku, że koszt naprawy pojazdu powoda przewyższa bowiem wartości przedmiotowego pojazdu sprzed szkody.

Wobec powyższych rozważań, Sąd na podstawie art. 34 ust.1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, uwzględniając wysokość szkody całkowitej określoną przez biegłego tj. kwotę 9.900 zł oraz kwotę 12.703,62 zł oddalił powództwo w zakresie żądania odszkodowania za uszkodzenie pojazdu w wyniku kolizji drogowej z dnia 14 września 2015 r., bowiem kwota wypłacona przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego w pełni rekompensowała szkodę powoda w tym zakresie. Za takim rozliczeniem poniesionej przez powoda szkody przemawia dodatkowo również fakt, że ostatecznie samochód powoda nie został naprawiony, a sprzedany w stanie uszkodzonym.

Odnosząc się natomiast do roszczenia pozwu dotyczącego kosztów najmu pojazdu zastępczego, należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 361 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy

lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Ugruntowana praktyka orzecznicza stoi na stanowisku, że istnieje normalny związek przyczynowy, między zniszczeniem pojazdu, a wynajęciem pojazdu zastępczego (vide: wyroku= SN z dnia 18 marca 2003 r. w sprawie IV CKN 1916/00, niepubl.). Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia implikuje potrzebę zwrotu przez ubezpieczyciela wydatków koniecznych tj. niezbędnych do korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego samochodu, gdyby mu szkody nie wyrządzono. (vide: wyrok SN z 8 września 2004 r. w sprawie IV CK 672/03, LEX nr 146324).

Nie sposób uznać, aby szkoda spowodowana działaniem sprawcy kolizji sprowadzała się jedynie do kosztów naprawy pojazdu uszkodzonego, podczas gdy pozbawienie możliwości korzystania z pojazdu ma również swój majątkowy charakter mierzony, w realiach rynkowych, kosztami, jakich przedsiębiorcy zajmujący się wynajmem pojazdów żądają za świadczone przez siebie usługi z zakresu udostępniania pojazdów do używania.

Zdaniem Sądu rozpoznającego przedmiotową sprawę należy także podzielić stanowisko zajęte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 r., IV CK 672/03 (nie publ.), a także poparte przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 listopada 2011r. (III CZP 05/11), że utrata możliwości korzystania z rzeczy stanowi szkodę majątkową, w związku czym poniesione wydatki na najem pojazdu zastępczego podlegają wyrównaniu - jako wydatki konieczne - jeżeli odpowiadają lokalnym stawkom czynszu najmu pojazdu o zbliżonej klasie. Przy szkodzie częściowej czas koniecznego najmu powinien być wyznaczony rzeczywistym czasem naprawy w normalnym jej toku, z uwzględnieniem czynności likwidacyjnych, natomiast czas koniecznego najmu przy szkodzie całkowitej obejmuje okres od dnia zniszczenia pojazdu do dnia, w którym poszkodowany może nabyć podobny pojazd, nie dłuższy niż do dnia zapłaty odszkodowania.

W rozpoznawanej sprawie, pozwany nie kwestionował roszczenia powoda o zwrot poniesionych przez niego kosztów najmu pojazdu zastępczego co do zasady, czego wyrazem było przyznanie powodowi z tego tytułu w toku postępowania likwidacyjnego kwoty 2.558,40 zł obejmującej 16 dni najmu. Pozwany nie kwestionował również stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego. Sporny pozostawał natomiast okres, w jakim powód korzystał z pojazdu zastępczego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że w ocenie Sądu najem pojazdu zastępczego przez powoda przez okres od dnia 14 września 2015 r. do 14 października 2015 r. tj. przez 31 dni był celowy i ekonomicznie uzasadniony, co znalazło wyraz w złożonych przez powoda zeznaniach. Wskazać należy, że powód sprzedał uszkodzony pojazd w dniu 28 października 2015 r., a pozwany decyzję o przyznaniu odszkodowania podjął dopiero w dniu 5 listopada 2015 r. Dopiero wówczas poszkodowany mógł mieć pewność w jaki sposób towarzystwo ubezpieczeń rozliczy poniesioną przez niego szkodę i w jakiej wysokości przyzna odszkodowanie. Zdaniem Sądu powód w pełni udokumentował koszty poniesione z tytułu najmu pojazdu zastępczego oraz czas trwania najmu.

Tym samym Sąd przyjął, że z tytułu najmu pojazdu zastępczego, powód poniósł koszt w wysokości 4.956,90 zł. Uwzględniając kwotę wypłaconą przez pozwanego z tego tytułu w toku postępowania likwidacyjnego (2.558,40 zł) zasądzeniu na rzecz powoda podlegała w niniejszej sprawie kwota 2.398,50 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał za zasadne również zabezpieczenie uszkodzonego pojazdu powoda na parkingu przy warsztacie w okresie od dnia 14 września 2015 r. do dnia 28 października 2015 r. tj. do dnia sprzedaży pojazdu. W konsekwencji na kwotę zasądzoną w punkcie I wyroku składa się również dochodzona przez powoda kwota 535,05 zł jako różnica pomiędzy kosztami parkowania pojazdu rzeczywiście poniesionymi przez powoda, a kwotą wypłaconą przez ubezpieczyciela z tego tytułu w toku postępowania likwidacyjnego.

Podsumowując, Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanego łącznie kwotę 2.933,55 zł (535,05 zł + 2.398,50 zł (pkt I wyroku).

W pkt II w pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu. Jak wskazano wcześniej Sąd oddalił żądanie powoda w zakresie kwoty 3.271,45 zł z tytułu uzupełniającego odszkodowania za uszkodzenie pojazdu w wyniku kolizji drogowej

z dnia 14 września 2015 r. jako bezzasadne.

Sąd oddalił również dochodzone przez powoda roszczenie o odszkodowanie za uszkodzenie okularów w kwocie 435 zł uznając, że powód nie udowodnił wysokości poniesionej z tego tytułu szkody. Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, że to na powodzie spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie na zasadzie art. 6 kc. Niewątpliwie okulary powoda uległy uszkodzeniu w wyniku kolizji z dnia 14 września 2015 r.. Sąd uznał zeznania powoda za wiarygodne również w tej części. Jednakże powód przedłożył na okoliczność wysokości poniesionej z tego tytułu szkody jedynie dokument prywatny w postaci wyceny dokonanej przez (...) s.c.". Tymczasem zdaniem Sądu powód, przy dołożeniu należytej staranności- będąc reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika, miał możliwość wykazania wysokości szkody poniesionej z tytułu zniszczonych okularów. Skoro powód utracił w wypadku okulary korekcyjne, niezbędne w codziennym funkcjonowaniu, to oczywistym jest, że w ich miejsce zakupił nowe.

W tej sytuacji dowód zakupu nowych okularów mógłby stanowić o wysokości poniesionej szkody. Powód nie przedstawił takiego dokumentu, natomiast

z zaświadczenia z (...) s.c." wynika jedynie informacja, że w wystawiającym to zaświadczenie zakładzie optycznym koszt wymiany soczewek w zniszczonych okularach wyniósłby 435 zł. Wskazać należy przy tym, że zaświadczenie to stanowi wyłącznie dokument prywatny, a tym samym stanowi wyłącznie dowód tego, że osoba, która to zaświadczenie podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Powód nie złożył również wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność kosztów naprawy okularów.

O należnych odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (art. 817 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (D.U. Nr 124, poz. 1152)). Gdy wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowania wypłaca się w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 22 maja 2003 r.). Oznacza to, że spełnienie świadczenia

w terminie późniejszym może być usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy ubezpieczyciel powoła się na istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych ze szczególną starannością. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 listopada 2009 r., sygn. II CSK 257/09).

Co do roszczeń powoda zasądzonych w punkcie I wyroku, a dotyczących zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego i kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu, za termin spełnienia przez pozwanego w/w świadczeń należało uznać termin oznaczony przez powoda w wezwaniu do zapłaty z dnia 20 listopada 2015 r. stanowiącym jednocześnie odwołanie od decyzji pozwanego z dnia 5 listopada 2017 r.- a więc 14 dni od daty doręczenia wezwania. Podkreślenia przy tym wymaga fakt, że roszczenia z tytułu kosztów parkowania pojazdu i najmu pojazdu zastępczego – jako powstałe po dniu kolizji drogowej, zostały przez powoda zgłoszone po raz pierwszy dopiero w w/w piśmie (z dnia 20 listopada 2015 r.). Z akt szkody nie wynika, którego dnia dokładnie pozwany otrzymał w/w wezwanie powoda, jednakże decyzję w sprawie zgłoszonych przez niego roszczeń podjął w dniu 17 grudnia 2015 r., stąd też w ocenie Sądu należałoby przyjąć, że już w tym dniu miał możliwość spełnienia świadczenia, a więc w zwłoce z zapłatą pozostałej kwoty dochodzonych przez powoda roszczeń pozostawał co najmniej od dnia następnego tj. od dnia 18 grudnia 2015 r. . Od tej daty Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie.

W pozostałym zakresie – odnośnie roszczenia o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie za okres wcześniejszy – Sąd również powództwo oddalił, uznając, że roszczenie to nie było wówczas wymagalne (pkt II wyroku)

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 kpc stosunkowo je rozdzielając. Powód wygrał proces w 44,18%. Pozwany wygrał w 55,82%.

Powód poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 3.072 zł, w tym: 2.400 zł – kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 255 zł – opłata od pozwu, 400 zł – wykorzystana zaliczka na poczet opinii biegłego.

Pozwany poniósł koszty procesu w kwocie 2.817 zł, na które składają się: 2400 zł – kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 400 zł – zaliczka na poczet opinii biegłego.

Koszty procesu poniesione łącznie przez strony wyniosły zatem 5.889 złotych. Powód winien ponieść z tego tytułu kwotę 3.287,24 (55,82% z kwoty 5.889 zł), a poniósł koszty procesu w wysokości 3.072 zł. W konsekwencji Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 215,24 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wydatki poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa wyniosły 615,24 zł. Sąd nakazał ściągnąć od powoda kwotę 343,43 zł (55,82% z kwoty 615,24 zł), zaś od pozwanego kwotę 271,81 zł (44,18% z kwoty 615,24 zł) tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 zd. 1 kpc (pkt III – V wyroku).

SSR Magdalena Wołejko-Czubek

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
3. za 14 dni lub z apelacją;

O., 25 lipca 2017 r.